

Xưa có chàng Khoai không may
mồ côi cả cha lẫn mẹ từ nhỏ. Chàng
làm thuê cho một lão phú ông
trong làng để kiếm sống. Khoai
chăm chỉ, cần cù, nên giúp được
phú ông rất nhiều việc.

Phú ông sợ mất gã đầy tớ được việc, một hôm dỗ dành Khoai: “Mày cứ chịu khó làm cho tao. Ba năm nữa, con gái tao lớn, tao sẽ gả cho mày!”

Khoai mừng lắm, càng thức khuya dậy sớm, làm việc cật lực hơn trước.

春朝下筆憶前人

歲暮舉杯懷舊

Cái hẹn ba năm chẳng mấy đã tới. Khoai xin phú ông cho làm đám cưới với con gái lão. Phú ông trầm nghĩ: “Con gái ta sao có thể gả cho thằng khố rách áo ôm này được!”

Tuy vậy, lão vẫn giả bộ vui vẻ và nói: “Tao thương mày nghèo khó, cha mẹ lại mất cả, nên không đòi mày phải sắm lễ cưới hỏi. Chỉ cần mày lên rừng chặt cho tao cây tre dài một trăm đốt về đây để dựng rạp làm đám cưới là được.”

Khoai mừng rỡ liền
vác rìu vào rừng tìm tre.

